

สุลีมาต อังคุเก็ยรตติถาวร. (2552). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของเด็กและเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวีที่มีารับบริการตรวจรักษาในโรงพยาบาลภาครัฐ เขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล*. ปรินูญญาณีพนธ์ วทม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประทีป จินเ็ง.

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการ คือ 1) ศึกษาอำนาจในการทำนายพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของเด็กและเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวี จากปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ เจตนาต่อพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม การควบคุมทางสังคม 2) ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ เจตนาต่อพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคม การควบคุมทางสังคม ของเด็กและเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวีที่มีต่อพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ เด็กและเยาวชนที่มีอายุ 13 – 24 ปีที่ติดเชื้อเอชไอวี ทราบสถานะการติดเชื้อเอชไอวีของตนและได้รับการรักษาด้วยยาต้านไวรัสที่มีารับบริการตรวจรักษาที่คลินิกผู้ป่วยนอกในโรงพยาบาลภาครัฐ เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ โรงพยาบาลศิริราช สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี และสถาบันบำราศนราดูร จำนวนทั้งสิ้น 155 คน แบ่งเป็นเด็กอายุ 13 – 18 ปี จำนวน 129 คน และเยาวชนอายุ 19 – 24 ปี จำนวน 26 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 8 ตอน ประกอบด้วยข้อมูลส่วนตัว เจตนาต่อพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง ความรับผิดชอบต่อตนเอง การสนับสนุนทางสังคม การควบคุมทางสังคม และพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเอง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน สถิติทดสอบที่ วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง และวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม เจตนาต่อพฤติกรรม ความรับผิดชอบต่อตนเอง และการควบคุมทางสังคม สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของเด็ก และเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวีได้ร้อยละ 67.8
2. ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรปัจจัยภายใน คือเจตนาต่อพฤติกรรม การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมที่มีอยู่จริง ความรับผิดชอบต่อตนเอง และตัวแปรปัจจัยภายนอกคือการสนับสนุนทางสังคม การควบคุมทางสังคมต่อพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของเด็กและเยาวชนที่ติดเชื้อเอชไอวี